

Miquel Tormos

Per no perdre l'hàbit de caminar surto dues vegades per setmana, els dimarts i els dijous, a caminar per Collserola. Som una colla, la Colla del Dimarts, i junts recorrem tot el massís des del riu Besòs fins al Llobregat. Recorrem totes les pistes forestals i les petites senderes o corriols que conec, encara que cada vegada se'm fa més feixuc el resseguir una d'aquestes per la quantitat de brolla que barra el camí, tot i que anem equipats amb guants i tisores per a obrir-nos pas, el just per a seguir endavant.

Així que és una llàstima que es vagin perdent, ja que pels paratges pels quals passaves eren enmig de bosquíes que menaven en una font o bé eren dreces tranquil·les que et duïen arreu del bosc. Aquestes senderes no tenen res a veure amb les pistes forestals, totes netes i amples, i si bé són més còmodes per caminar en canvi no et fan gaudir tant de la natura malgrat que estiguis immersa en ella.

L'altre dimarts amb la Colla varem fer una caminada que sempre ens agrada: la carena de la Vall de Gausac. No va ser la ruta que coneixíem, sinó que varem fer una gimcana amb tota regla. Sortint de Sant Cugat, passàrem pel pi d'en Xandri, la Torre Negra, Can Borrell i Sant Adjutori. Fins aquí, tot va anar bé. Enfilem per darrera l'ermita fins agafar la sendera que ens duu a la carena i llavors va començar el nostre "via crucis", tenint en compte que tothom gaudeix d'una joventut que més o menys oscil·la els 75 anys.

No sols varem sortejar branques caigudes, si més no una quantitat d'arbres propera a la vintena que barraven la sendera. Uns els havíem de passar per dessota i d'altres saltar-los per damunt, amb la dificultat afegida que a enlloc hi havien caigut dos o tres arbres junts, així que t'arrossegaves per terra i tot just els havies de saltar per sobre. Sort que la meitat del camí el poguérem fer tranquil·lament. Varem comentar el temps que trigarien els responsables de Collserola per a fer net aquest corriol que és un camí encisador.

Particularment, jo em faig càrrec de la tasca que té el Consorci a retirar els milers i milers d'arbres caiguts per les pluges i els forts vents d'aquests dies passats i que és prioritari deixar netes les pistes forestals per les quals han de circular els vehicles d'emergència per a evitar o socórrer qualsevol tipus d'incidències. Però també agrairia el que es tingués en compte la neteja d'aquestes senderes oblidades que són goig dels vells caminadors del massís.

Per cert, ja som en temporada de bolets. Tinc observat que amb el pas dels anys, cada vegada hi ha més bosc i menys bolets. La fama de què els rovellons de Collserola són els millors de Catalunya és ben palesa, així que recomanaria a tots els "caçadors de bolets" que tant sols agafin els que coneixen com a bons i els altres que els deixin al seu lloc, doncs la naturalesa ho agrairà. És trist l'espectacle de tants bolets arrencats i llençats a la vora dels camins.

Estem d'enhorabona. Ja tenim Parc Natural ¡¡És Collserola!!

RACÓ DEL SOCI

CARTA DE MANUEL RODRÍGUEZ

Amigos del "Arxiu Històric de Roquetes-Nou Barris"

En primer lugar me gustaría poder expresar el motivo de no poder estar con vosotros en este momento tan importante, como es el traslado que hace "L'Arxiu", ya que debido a mi avanzada edad (81 años), y problemas Familiares me lo han impedido.

No tengo palabras para desearos lo mejor, a las personas que habéis hecho posible la creación de esta entidad, que se ha convertido en referente cultural.

Desearos lo mejor, y que sigáis haciendo historia y creando identidades que cohesionen y ayuden a Querer los barrios en que vivimos.

Manuel, junto a su amigo Francisco